

דם חטאת פרק אחד עשר זבחים. צה.

מסורת הש"ס

(א) כלים פכ"ח מ"ח ירושלמי  
 שבת פ"ב ה"ג, (ב) [כרתותו].  
 ירושלמי יומא פ"ד הל' ה.  
 וכע"ז ראש השנה לג.  
 (ג) ויקרא יג דר

## הנהות הב"ח

(א) גם' נפתות משלשה על  
שלשה כלל וכן נפתוך וכן  
נרש"י:

גליון הש"ס

[גם] משום שנאמר לא יקרע.  
ימת דף עב ע"ל:]

שינויי נוסחאות

[illegible][illegible]

שיטה מקובצת

תוד"ה (מפת הקדוש) לא שטו. ודף  
לה ידע שזוקן דף פנים.  
יבד ולסרס זה דל שטקטו כלל  
הדף (דף ב"ש): ב"מ (בסופו) ודף  
היה לזלזל השער ודף מדענן היה  
מחל. עוד פירש משיח דשחל שר  
קטן מחל לזלזל דלמסרע ולשער  
דשם שכל ידע עשה מחל ולסחל

ע רובה חבל מדאורייתא  
א: ויגדלה בעיני שחקר מן  
ורקף ליה מרקף והאי שינויא  
אמר רחמנא והאי לאו כלי

ומדרבנן הוא א': כלי ז' אומר רחמנא ולא כלי קמן: כלי נחשת [כ"ו] לראו כלי הוא ידרצף ליש לקיש מעיל ש"ו (ס) מושל על שש ושכ וקדע מותיב רב אדא ויהרכים אין בהן משוט אביהן חשיבי והא דא"ר נחמן אמר רבה וימראות נגעים צריכי' (י) אלא 'שאין מכנים

רִיחַ שְׁלֵשָׁה עַל שְׁלֵשָׁה וּמַעַל  
 טָעַן כְּפֹל שָׁנִים עֶשֶׂר וְאַפִּי  
 תְּחוֹבֵר בְּכַד חֹשֶׁב ג' עַל ג'  
 הַשְׁנִינִי בְּמֶסֶד נָדָה (דף פא):  
 בִּזְרִית וְהֵלֶּה וְקִמּוּנִי וְהֵשֵׁב  
 קִפְרִיךְ: וּמִרְאֹס נִנְעִיס.  
 וְכִנְסוּ אֶת אֲשֶׁר בִּי הִנֵּג:  
 מְכַנְסִין מִי רַגְלִים מִמֶּקֶדֶשׁ:  
 הָבִי

ת משלה על ששה) הו' ח  
א מדרגת דמסקין הכא ח  
ומן כן קשה במקור גני' כלי  
שחטא א"כ לאו בלי הו' ח  
וקדשם על פני כולו האוס  
לעין דם שחטא מין דאין  
ומשני דרנץ ליה מרנץ אין  
ועליו ד"כ נגד מני לשיני הו'  
ך ד פנים ללד חוד וד חו'  
קטן לעין ללד חוד וד חו'  
קטן בשורש קטן לא ואם הו'  
ואי אפשר לומר כן דהא  
יזיל לעין הפך ורשם דלעל  
לעין דמנ"ה כ"ס חלל לאו  
כ"ס בלשם אב לעין טומאה  
ורבו שורש קטן ואין עליו  
לכן ולכן מטיילן אותו לח  
אלא כ"ס שמתני' בו אורכין כ  
והא דאין שיעורו ככום  
לכן שיעורו בשורש קטן ו  
וענין כ"ס שיעורו ורשם ומיהו קטן  
מדרגת הו' ינאח כ"ס

על שש ופכבסו. בסוף  
נקבל טומאה לא וזה  
מקד מלל דפרק  
לית במקום עשירות  
ניזן עיני לעשירים  
הסל דנעי שלש על  
פול יחד נטל דעמו  
אנו משה שלש על  
אנ"ס שאין נזה שלש  
יסוס מוח שמשל  
לאלו נכח כולי: **וה**  
וקא פירי דנבגדי  
אזני יוכל לבכסו ע"י  
טעא ומראת נגעים  
לכירי

והוא וראי דמי רגלים משבעה סמנים הוא  
מש מדרוך הגמרא כינה. ולמי שרצה ל  
ששמו מי רגלים ספני הכבוד כל שכן שא  
קבלת דקאמר והלא מי רגלים יפין לה  
לא היו מנהיגין מלשורות במי רגלים מס

יִסְרָאֵל שִׁינָא כֹּחַ: כַּל כְּלִי  
הוּא אֲשֵׁינִיק בְּ בִשְׁוֹרֶשׁ  
פּוֹחַתּוֹ [וּכְלִי]: וְהָא  
מִרְצֵץ (הוּא) אִמֵּר  
מִכְסוֹמ מִכְסוֹמ בְּפִחוֹת  
מִשּׁוֹם שְׁנָא יִרְשָׁא  
כֹּחַ אַהֲבָה הִיִּיעֵבִין  
שִׁלֵּשׁ עַל שִׁלֵּשׁ אֹגֵב  
עֵי שִׁבְעָה וְ סִמְמִנִּין  
כֹּחַ אַבְהָה יִרְס חֲמַת  
שִׁבְעָה סִמְמִנִּין וְתִנְיָא  
מִי רְגִילִים לִמְקֻדָּא

טולט שהתחיל בה תקופה  
לתלכאס ראשונה ואין שמה  
על שלם ועדיין רחיון (אין) לקב  
דכלי וקדש דשכרין שמה  
טריפות (שם קדש) (אין) לקב  
מירי כשיחיד השכרים אח"כ  
ועלה (אין) לפרס תקריבה דכר  
הרכה ואין כלל אחד רוחם ש  
שעדיין כל הקריעות מוחזקת  
גמר כל אחד ואחד עד ש  
מינה מ"ש לענין ומוחא  
ורוס שנימאל נבי' נוקבו (אין)  
אין מיטבר (אין) מוטחולא ו  
אין שויקב בשורש קטן שאם  
שחור ומעשה אלף ייחוד נש  
פוסק כמו רפסיו מרתיף דפ  
שחור ותפסו לאמר שקטנו  
לד פריס ונעשה מורי עד  
ומור שיעור הוא לענין הכ  
מיוחד למשקין שיעורו ככוס  
נגזאלא מוארלא הוא ככוס  
ומוחא ממונה היא ככוס  
מכס' עוקלין (פ"ג מ"י) דל  
פלגי ויש לפרש בדומה דה  
אין חורב עלי העשר למשקין  
(אין) אכוסים ראוי בשע  
עלמא ומשקין בפני עמא א  
עלמא דאכמי רחוי נש  
דלא קאמר ככוס' המנעני  
נדרהא מן ככוס' לויס (אין)  
אמר גבי נבד אבל מדאורייתא

ענין (שבת דף מ.) גבי גזל ענין  
(ולכא פירש"י מ"ד) שלש על  
הא דאזל מלשון ענין ודע  
בפסוקה על שלש ועוד דענין  
ולא בשמעתא ואומר ד"ס  
לעשרים והיו עטמא דמדת  
הא דאזל מלשון ענין ודע  
בדרם תשוי שלש על שלש  
שלש טמחין דמדם ויש מ  
מחן דמזר ברש"י הפסולין  
בני שבעה סבבין. מ"ה  
גדולא חזק ממני אינא  
סוס דמורין במקדש דה  
ס' סממין (נחמ"ה) הוה מלי לא

י רגלים ממש כמסורש התם במשנה ובג  
ש ולומר לעולם אימא לך דמי רגלים דה  
מכניסין מי רגלים ממש במקדש מפני ה  
אלא שאין מכניסין רית רע לעזרה מפני  
ריחון רע שהרי הלבונה ריחה רע ומנויה

ומין שאני שהם כלי וחס כלי עליהן  
י מייחבו טהור לגמרי אבל כבהמה  
והחיות כגד דעלמא ואין חס כלי עליו  
ט טהור מן המדרס ופ' העור והרוטב  
ד' (ע' קנ"ג) פ' כ' בקטורת דהרוב  
דאכל טמא מע' מדרס כשהיה בו ב'  
טומאות מדרס להחמירה ומגע ז'  
ואתו החלוקה לבטל המדרס דמו  
לא חזו ליה ופסא ליה טומאה מגע  
דחוי לשלם אצבעות אכל כהעור  
והרוטב (סס) מיייר דליכא אלא חדא  
טומאה או מגע ז' בלא הכדדה או  
מגע שרץ ונגלה וד שנתה היו  
וכלה טומאה דלש' ע' על שלשה היו  
וקריעה מהניל נצולו שנתה מיה וזו  
לא פש עלה מיד'. ואין זו שום סכרה  
לחלק בין טומאה אחת לשתי טומאות  
דיקון ששתי בטויל שלם על שלם טהור  
שיעור טומאה מגע א"ר יפה טהור  
החללה הכהני' פ' י"ה בהנזרות

בנעלה ממורה טעילס מאחר שאין ראיה מיטערע אפי' שיש בשירים שלם וטמאה טורה מטומאתן ראשונה דומא וטעבריו מקבלין טומאה דלמחר דואלו דומאין וראו' (11) משם ראי' דהתם הכל בלא ייחוד לא דפרשי' שם 10 וטעם מיייר דמריבו כשקורע קרעס 11 וה' קאמר טעורה לגמרי אפי' בסקורן לא חסור הוא כיון של קרע וכוון של שיר בטעילס באחרו מיעוט מיקרר בגד מן הטורה אפי' דלמחר כלי דפרקין כלי אמר רחמנא והאי שני דה לפרס כיון שמוטלי' לו ייחוד לאחרו ה' מיוחד לויחוס או לרימון היה מקבל הוא והא דקאמר במקורן בני כלי נחשט ע"כ (דף ק"ה) פ"י שיתקן הפסחה ואלא ע"כ הוא חשיב בגד חדש וכלי חדש בו מוטב ומיעהר בכך מטומאה וקטא ורעיס בסקור המלניע (שם דף ק"ה) ושקען וקטען פירש 12 דשורש קטן מלניע (שם דף ק"ה) דכר שורש קטן מלניע (פ"י מ"ה) דשאר לאוכלין שיעורו בשיר ורעיס בשורש קטן ומפרש ר"ת לו חרס שבוי לאוכלין ולמשקין שבהי כלי תורה כל העשוי לאוכלין ולא דמי לויחוס בו משקין אין מנמיחין בו אוכלין הכא בקדירה שמנמישין בה בשר שעשו בו שיעול להניח בשר מגד הקדק וגם כהן דף ק"ה) שם דשורש ככלי חרס משום (מ"ב) הלאפעס הקדירה שיעורן כויחוס א"ס יקבץ בשורש קטן טעור:

לעניים משמע מחוץ פירות הקונטרס  
 ש' לעומת מה היינו דוקא בעניים אלא  
 ירצו ויחטאו להם לי לאקשויי מההא  
 פ' במה מדליקין (שם ד' י"ז) שלש על  
 עניני טומאת מת ושכר אין חילוק בין  
 יריחוד תליא מילתא ואין דרך עשיר  
 מדרס הוא דלמציין בין עניים לעשירים  
 א' מת ובעל כרחין בעשירים איירי דאי  
 וית' שר' כהן אש"פ שאין כהן שלש על  
 ויפלי' ד' (ג): ביאה במקלס מה ביה  
 ויגרס דלחמצינין פריך וקשה לדליל  
 לאוקומה בנגדי הדיוט שיכול להעביר  
 (סג) דלפיו בצעו מני מעבר מיהו  
 ווי' הוא אין מכניסין מי רגלים למקדש:

מי רגלים שהחמיצו הגא כמה חמורין שלשה ימים ואם  
בכספוס הקטורת לא איירי כמי רגלים ממש אלא מצין אי  
אביא לו ראיה מבראית ומבוררת שאין להשיב עליה ב  
נוד, ומקאמר אלא שאין מכניסין ריח רע אלכא דמי רג  
למי הקטורת (בבא שבת כח ע"ב):

עין משפט  
גר מצודה

לד אב מ"י פ"ח מהל' מעשה  
הקרנות הלכה כא:  
לח ג מ"י שם הלכה כ:  
לס ד מ"י פ"ק כ"ז מהל'  
כלים הלכה כ:  
ס ה מ"י פ"ח מהלכות  
מעשה הקרנות הלכה י:  
סא ו מ"י (פ"ח) (פ"י)  
מהל' טומאת זרע  
הלכה ה:  
סב ז מ"י פ"ח מהל' מעשה  
הקרנות הלכה י:

זורה אור השלם

1. יהיה פי ראשו בתוכו שפה  
יהיה לפיו קביו מעשה ארג  
בפי תחרא יהיה לו לא יקריג  
שמות כח, לב

מוסף רש"י

למקדש. שבעה היו מפסחין  
(בריתות 1:2)

לעזי רש"י

פלטור"א פילטור"א. לכד.

ליקוטים

[illegible]

שאין מבניסין מי רגלים למקדש, יש מפרשים מי רגלים ממש וגנאי הוא להכניס בעזרה, ויש מפרשים עשב שכן שמו ומפני השם שהוא גנאי לא היו לוקחים אותו, תוסי' (שט"ז"ק כ"ח) כ"ה: הכלבו מי מפרשים מי רגלים, מצוי אצל הוא ששמו מי רגלים.

אשר לומר מן ג'לים  
חילה עליו על כל דבר  
לשונות בין ג'לים הקדושים  
אז אמר אליו המפרשים וידו  
אני שניתי את ארץ וכו' וכו' וכו'  
וחלילה לומר לפרש מן ג' שבת  
לדבר וכו' וכו' וכו' וכו' וכו'  
כבר אמר משה מרוב חסד  
מן העד כבוד רב משה משה  
ג'לים אשר לומר אליו עליו  
אז אמר אליו המפרשים  
השם מן ג'לים על כל דבר  
בנישן לפרש. אז אמר משה  
לדבר וכו' וכו' וכו' וכו' וכו'  
משה מפרש אותו מן ג'לים  
משה מפרש אותו מן ג'לים  
דקני רב חסד שנינו על דבר  
שענו בזה וכו' וכו' וכו' וכו'  
שענו סניס המפרשים  
לדבר משה שנינו שנינו  
ענין חסד חסד חסד חסד חסד  
לדבר חסד חסד חסד חסד חסד

שם של וקן או של ילד כ"ו וממילא  
דשמו מי רגלים והבי פריך הגמרא  
וזה פנים דמי רגלים דהבא כפסוק  
ים ממש קאמר אבל אם לא מפני